

ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆՔ

Հ Ն Ջ Ո Ւ Ո Ր Ն Ե Ր

Հորիզոնից մինչ հորիզոն ծովի նրման արտը ոսկի,
Այիքում է արևի տակ մէկ հեզանազ, մէկ փոթորկուն,
Ու կարծես թէ հրդեհում է հուր շողերից արեգակի,
Բայց ծփում է, տատանում է, հուրհուրում է՝ չի բըռնկում:

Գերանդիներն են շողշողում արևի տակ իրր ասուպներ,
Ու զայիս են հնծուորները կանգնում ահա արտի եզրին,
Նրանց առջեւ քիստերը բոց, հասկերն ինչպէս վառուող ջահեր
Տատանում են, հուրհրում են, զարնում են լայն կրծքերին:

Գերանդիներն են շառաչում, հասկերն են լուռ փռում լաս-լաս,
Աղջիկներն են փոցխում զուարթ, խուրձեր կապում արեւակէզ,
Քրտինքը թուխ ճակատներին փայլփլում է ինչպէս ալմաս,
Եւ հնծում են, եւ փոցխում են, եւ հալում է արտը կարծես:

Դղրդում է կոմբայնն հեռում հորիզոնի վրայ դեղին,
Ու ժպտում է, նայում արտին, այն թուխ տղան մեքենավար,
Սիրոյ քնքուշ երգը խառնած իր զործիքի դղրդիւնին,
Նա երգում է, նա հնծում է իր դէմ փռուած արտը վարար:

Արեւն հանդարտ թեքում է ցած, ժպտում յոջնած հնծուորներին,
Որոնց հուժկու, լայն ուսերին գերանդիներն են շողշողում,
Հնծած արտի խողանները թողած հեռում ոսկեդեղին,
Յոգնած քայլում, շտապում են, նրանք արդէն զառնում են տուն:

Դիւղը հեռում իրիկնային մշուշի մէջ ծայնով անուշ,
Կարօտ մօր պէս աչքը ճամբին նրանց արդէն կանչում է տուն,
Եւ իջնում է արեգակի ցուքերի հետ ոսկեմշուշ,
Հորիզոնից մինչ հորիզոն խաղաղութիւն, խաղաղութիւն:

ՌՈՉՍ. ՊԵՏՐՈՍԵԱՆ

*
* *

Մայր իմ, մի մազդ էլ սպիտակելիս՝
Իմ սրտի բոլոր լարերն են լալիս:

Թէեւ որդի չես կռւում կորցրելի,
Բայց կորածներն են գլխիդ ծիւն դրել:

Աշխարհից ուրիշ ոչինչ չեմ ուզում՝
Նոր ծիւն չդնի մագերին քո ծիւն:

ՅՈՎՀ. ՇԻՐԱԶ